

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCALLISTER, GILLIAN

Ultimele lui cuvinte / Gillian McAllister. - București :

Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-560-2

821.111

Traducător: **Oana Gheorghiu**
Redactor: **Odilia Roșianu**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

FAMOUS LAST WORDS

Copyright © 2025 Gillian McAllister

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

**GILLIAN
MCALLISTER**

**ULTIMELE
LUI
CUVINTE**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

LBRIS

We know
books

ACTUL UNU

Asemiul

1

Cam

Mai este o oră până ce viața Camillei se va schimba, deși ea încă nu știe.

Acum, când curăță scaunul de bebeluș al lui Polly, în timp ce aceasta stă pe covoraș după micul-dejun, știe doar că soțul ei nu este aici. A dispărut pe undeva, lăsând-o pe ea să se ocupe de Polly în ziua când începe creșa, iar Camilla se întoarce la muncă. Avea vreo predare astăzi? O fi uitat ea de vreun proiect urgent al lui?

Dar Cam nu uită lucruri. *Luke*, de fapt, este cel care uită. Așadar...?

Lumina soarelui intră prin stânga scenei, în trei fascicule separate, în bucătăria ei. Este o zi perfectă de iunie, iar Cam s-a trezit cu un amestec de stări: emoționată, dar entuziasmată, tristă, fericită – prima ei zi înapoi la serviciu după un concediu de maternitate lung de nouă luni. Uneori tânjește după cuvinte în limba engleză care nu există, iar astăzi este o astfel de ocazie. Trepidație, entuziasm... când s-a trezit, s-a gândit: Nu, niciunul dintre ele nu se potrivește.

Și tocmai astăzi a ales *Luke* să dispară.

Probabil are ceva de lucru. Este un scriitor din umbră pentru parlamentari și celebriități și are un spațiu special, unde se duce când trebuie să se concentreze. Asta trebuie să fie. Nu se va mai gândi la asta. Nu mă voi

frământa în privința asta cu siguranță, nu, niciun fel de frământare, își spune Cam, strângând prea tare cărpa de vase.

O privește pe Polly, care se apleacă să ia o jucărie aflată prea departe de ea. Seamănă atât de mult cu Luke. Slabă, blondă, cu o stare de spirit însoțită ca vremea de afară. Cam o urmărește cum ridică jucăria și o aruncă, un gest șovăielnic de copil, care poate fi intenționat sau accidental. Interesant, lui Cam i-a plăcut dintotdeauna să privească oamenii, dar copilul ei reprezintă deja altceva.

Se aude un semnal scurt al telefonului și ea îl ia imediat, sperând că i-a răspuns Luke la mesaj, dar e sora ei. *Neața*, și apare o poză a lui Libby stând pe canapea, cu părul negru ridicat în coc deasupra capului. Genul ăsta de mesaj nu e neobișnuit: Cam și Libby își trimit mesaje aproape permanent. Fără un început sau un sfârșit, doar un schimb regulat de replici de la una la alta, un meci de tenis care nu se sfârșește niciodată. Fac asta de când au telefoane.

Neața, răspunde Cam, făcându-și un selfie în hainele de lucru, cu o expresie neliniștită pe care nu știa că o are până ce nu și-a văzut poza.

Doamne, da. Ziua cea mare. Ei, bine – ca să îți întăresc încrederea în tine... uite! Cine este la poziția 12 în rebusul din Times? E însoțită de o fotografie ca indiciu, cu textul Autoare a unui roman nou, bine vândut, despre o poveste de dragoste într-o călătorie cu balonul cu aer cald. (4,5)

Este clienta ei, Maya Jones. Cam este agentul ei literar.

Cam răspunde: *Uau! Mă întreb dacă este o bună expunere în presă? Publică răspunsurile săptămâna viitoare?*

Libby trimite o a doua fotografie cu răspunsuri tipărite mic, mic de tot, de săptămâna trecută, și un emoticon râzând.

Cam: Câți oameni citesc asta?!

Libby:... Patru? Cât e partea ta din patru cărți vândute? LOL.

Cam: Exemplarul broșat 8 lire x drepturi de autor 0,1 x comision 0,1! Cât face?

Libby: Fac eu cinste.

Cam trimite rebusul mai departe către Maya, apoi lasă telefonul și casca. Polly i-a trezit pe ea și pe Luke noaptea trecută la ora zece, la ora unu și apoi încă o dată – la trei, la patru? Cam i-a promis lui Luke că nu va mai verifica ora, după ce el i-a zis că asta nu face decât să o deranjeze. Polly – destul de mare acum, după părerea lor, pentru a înțelege mai bine – s-a gândit că este miezul zilei și nu s-a arătat absolut deloc interesată de somn. Luke s-a uitat la Cam, cu Ewan, oaia viselor luminând în roșu în spatele lui, iar Polly râzând veselă, și a spus: „Te interesează un pact suicidal?”. Și, Doamne, au râs, așa cum făceau mereu. Din momentul în care Cam l-a întâlnit pe Luke, el a făcut-o să râdă, și uite așa a fost complet cucerită în ciuda a toate: că el, scriitor, era clientul ei, și ea, agentul lui. S-a dovedit că nimănui nu îi păsa de asta la modul în care credea ea că va conta.

Dar unde e? Cum a putut să o lase singură?

Cam, cu inima îndoită, o așază pe Polly în marsupiu, ca să o ducă la creșa de pe stradă, încercând să accepte că Luke, oriunde o fi, nu o va vedea pe Polly înainte să plece. Casa rămâne tăcută în timp ce se pregătește să plece, o liniște încărcată pe care ea încearcă să o ignore: este ziua. Întorcerea la muncă.

Cam abia a avut timp să proceseze această schimbare, și-a petrecut perioada de acomodare în lungi plimbări pe străzi, vina maternă transformând creșa într-un groaznic orfelinat dickensian, plin de căpcăuni. Uneori i se pare că a citit prea multe cărți.

Dar a venit momentul, ziua în care mama și fiica se despart în existențe separate. I-a zis asta lui Luke aseară, iar el a glumit „O, la naiba, nu o iei după aceea?” Și a răs. Cam crede că în fiecare cuplu unul este calm și celălalt, stresat, iar ea, cu siguranță, aparține celei de a doua categorii, pe când Luke face parte din prima.

Unde este?

Se duce să își ia pardesiul și atunci îl zărește. Pe masa din hol este un bilet cu scrisul soțului ei. În timp ce îl privește, o jumătate de amintire îi trece prin cap, a unui sărut cu aromă de cafea, o altă amintire a lui în duș, sunetul apei curgând în depărtare, ambele voalate de somnul adânc. Atât de vagi, încât nici măcar nu este sigură că s-au întâmplat astăzi.

Luke i-a spus odată că întotdeauna o va săruta de „la revedere”. „Nu voi fi niciodată unul dintre acei oameni care uită. Sau, mai rău, care să dea un pupic pe obraz!”

Dar a făcut-o?

Ia biletul.

Dacă se întâmplă ceva scrie pe o parte. Ce? *Dacă se întâmplă ceva?* Și tăiat? Cam ține bucata de hârtie în lumină. O întoarce. *A fost așa de încântător cu voi două. Lx.*

Poate acel *Dacă se întâmplă ceva* e scris mai demult. Principalul bilet este acesta cu siguranță? Un bilețel cu privire la sfârșitul concediului maternal. *A fost așa de încântător. Poate un soi de Noroc?*

Nu mai scrie nimic altceva.

Ce ciudat. Luke – scriitor, până la urmă – este clar, de obicei.

Verifică schimbul de mesaje dintre ei. A întregat o dată unde este, a sunat de două ori, dar îi va da mesaj din nou.

Stând acolo, gândindu-se, cu Polly prinsă la pieptul ei, își dă seama că nu știe de unde să înceapă. Zilele astea au fost atât de pline. Înainte să aibă copilul, timpul petrecut singură era pur și simplu asta. Acum însă reprezintă un schimb. Timpul personal al unuia înseamnă timpul în care celălalt este părinte singur. Nu sunt obișnuiți cu așa ceva. Au tins spre asta...

E totul în ordine? Îmi cer scuze că întreb din nou. P.S. Urmează să se întâmple! Marea înțârcare! Voi fi din nou o femeie în câmpul muncii.

Recitește, obișnuită să verifice tonul.

Atinge doar o singură dată biletul, trimite mesajul și pleacă.

Este 21 iunie, ziua cea mai lungă a anului, și cea mai caldă de până acum, chiar și la 8 dimineața. Soarele este pătrunzător și galben ca bomboanele de lămâie. Cam își întoarce fața către soare, scaldându-se în razele lui. Flori uriașe au înflorit pe stradă, fețe mari și fericite salutând-o pe Cam în drumul ei. Arată înspre ele pentru Polly (ea ar trebui să înțeleagă deja gesturile, nu?), gândindu-se cum a considerat normală vremea frumoasă din ultimul timp. A fost liniștită șase săptămâni la rând. Fără vânt, fără ploaie. Zilnic, același cer albastru, palid la margini, un azuriu profund, ca și cum ar fi trăit într-o seră transparentă.

Peluza lor a devenit galbenă, arătând ca nisipul. În fiecare noapte, după ce Polly e în pat, Cam ia un roman și merge afară, se așază pe șezlong, și se afundă în paginile acestuia, ca într-o piscină ce conține alte lumi. Luke are grijă de Polly dacă aceasta se trezește. Și o cunoaște

îndeajuns încât să nu încerce să închege o conversație cu ea în timpul a ceea ce numește ora ei de introvertită.

Ajung rapid la creșă. O clădire victoriană de trei etaje, înghesuită între o bancă și o spălătorie – o chestie foarte londoneză. Cam simte o săgeată de teamă pe măsură ce clădirea i se înfățișează privirii, un amestec, specific părintesc, de vinovăție și libertate iminentă. I se pare că, din cauza instinctului matern, cele mai multe forme de libertate au prețul lor. Dar astăzi îl va plăti și va încerca să savureze întoarcerea la ea însăși. La munca ei de a fi plătită să citească romane.

În plus, Luke nu se va teme astăzi, nu își va imagina că Polly nu se liniștește, nu doarme sau nu mănâncă. Luke e un nonșalant, un om care nu se stresează niciodată. Dacă ar fi întrebat, ar spune: copilul va fi bine, el trebuie oricum să lucreze, așa că n-ai ce face. Asta-i viața. Uneori, Luke încearcă să o liniștească asigurându-l că nu va putea controla toate situațiile, dar Cam nu găsește nimic mai puțin liniștitor decât acest lucru.

Și, clar, astăzi nu se teme, nu? Nici măcar nu e aici. A plecat la lucru sau cine știe unde, fără ezitare. Cum a putut?

– Aha, Polly Deschamps, spune una dintre angajatele creșei, salutându-le de la intrare.

În mod reflex, Cam strânge mai aproape de piept trupul cald al fiicei sale.

– Le-am spus tuturor că astăzi este prima zi, continuă femeia. Ne vom distra mult.

– Sper, răspunse Cam.

Inspiră adânc, apoi o ridică și o predă pe Polly în brațele femeii al cărei nume nici măcar nu îl știe sau l-a uitat.

Polly se răsuțește și se întinde după Cam, o singură dată, mâinile lor se ating în cele mai pure secunde,

înainte să fie luată, iar Cam este liberă, deși în acest moment nu dorește să fie astfel.

Scoate telefonul ca să-i zică lui Luke despre asta, să-i spună: nu fi îngrijorat, am ajuns la creșă, poate ceva ușor pasiv-agresiv, dar atunci se uită la profilul lui de WhatsApp: *văzut astăzi la 5:10*. Ce? Nu observase mai devreme, ocupată fiind cu Polly și aranjatul. Cinci și zece, atât de devreme, și nu a fost online de atunci? El nu procedează așa. Atât de straniu.

Cam intră în birourile agenției sale și imediat aroma o învăluie: cărți. Sunt peste tot și miroase a acasă.

În chicinetă, după ce salută câțiva colegi, bucuroasă că a folosit timpul călătoriei cu metroul pentru a se machia mai tare, își face cafeaua și răsfoiește un roman de debut, ficțiune istorică, al unui autor reprezentat de alt agent. Poate simți deja atracția cuvintelor.

Străzile sunt atât de întunecate că par pline de funingine, luminate doar de o singură lampă pe ulei la capătul lor.

Și, dintr-odată, e acolo: Cam chiar poate să se afle în acel loc, pe o stradă victoriană, stând în bucătărie și citind despre acest lucru, în modul în care a făcut asta toată viața ei – diminețile, pe spatele unei cutii de fulgi de cereale; cărțile liceului Sweet Valley în autobuzul școlii.

Închide cartea, expiră și se gândește.

Uite. E bine. E bine. Luke face ceva undeva – a uitat ea ce anume, având mintea ocupată cu Polly, asta-i tot. Asta-i tot. Și Cam e aici, cu o cafea bună, cu cărți în care să se afunde și pe care să le vândă, și este plătită pentru asta. E norocoasă. Atât de norocoasă. Nu trebuie să inventeze probleme.

Dar ceva se insinuează în ea. Un soi de teamă. Acel *ultima oară online*. Biletul.

Un bip.

Și totodată.

Un mesaj de la Libby. Așa dă ea mesaje. De cele mai multe ori un singur cuvânt o dată. Așa își dau *ele* mesaje. În orice caz, asta sau schimbul de insulte, de obicei.

Libby: Fac un tort pentru un client enervant, în seara asta. Este inacceptabil sau OK?

Un video cu un tort care se rotește, stricat pe o parte, dar reparat cu glazură.

Cam: Cu siguranță, acceptabil.

Libby: Mulțumesc pentru minciună.

Cam: Oricând.

— Cam! spune Stuart, șeful ei, de după colțul bucătăriei. Bine ai revenit.

Bronzat, blond-roșcat, în jur de cincizeci și ceva de ani. Aparent blând și cumva aerian, are în portofoliu o listă de autori de bestsellere care indică sclipirile lui obișnuite. Este acel gen de persoană care pare că nu este atentă la o ședință, pentru a face apoi cele mai bune sugestii dintre toți cei de față.

— Copilul bine, sănătos? Viața a reintrat pe un făgaș normal? Întreabă el.

— Oh, da, e mai bine, zice Cam, gândindu-se la casa plină de rufe murdare și facturi nedeschise.

Copilul nu doarme. În dimineața asta, Cam a făcut duș strigând versuri de alint, pentru a o liniști. Atunci când stă în grădină, în fiecare noapte, simte cum

sarcinile se insinuează, spectrul lucrurilor de care nu mai are timp să se ocupe așa cum avea înainte.

— Totul e bine, adaugă pe un ton strident.

— Excelent, zice Stuart. Totul se aranjează până la urmă.

— Hm.

— Așa, deci.

El își ridică brațele deasupra capului – în ultimii doi ani, era cel mai toxic lucru cu putință: un convertit la exerciții fizice – și începe să se întindă. Pentru Cam, cea mai bună tactică este să-l ignore când face asta, așa că ridică oblonul și privește la cartierul Pimlico. În spate, grădini, iar aici, în față, uriașe clădiri georgiene. I-au lipsit. Simplitatea unei priveliști frumoase și a unei căni fierbinți de cafea pe care să o poată bea în liniște.

— Ai trimis romanul lui Adam? continuă el, strângând cu ambele mâini tejgheaua bucătăriei.

Lui Cam îi este teamă că va începe să facă flotări, dar el își îndreaptă atenția înspre fierbător.

Ea își ia un biscuit, suplinind cu zahăr orele nedormite. Descoperise romanul lui Adam în timpul concediului de maternitate. El îi trimisese un e-mail de prezentare. Ea își verifica chiar atunci e-mailurile și nu a putut rezista rezumatului, cerând tot manuscrisul. Adam a răspuns că ar prefera să îi trimită prin poștă o copie a romanului: altfel, ar simți că nu îi mai aparține. L-a trimis la adresa de-acasă, din moment ce era în concediu, iar ea, în trei zile, s-a oferit să îl reprezinte. Chestia e că această muncă nu o percepea ca pe o muncă. Nimic din ceea ce ai face și pe gratis nu se simte așa.

— L-am trimis seara trecută, îi răspunde lui Stuart. Nu m-am putut abține. Cred că va avea succes.

Speră că radarul ei simte corect. Cam recunoaște o carte bună când o vede. Acel sentiment pe care îl ai ca cititor, după nici zece la sută din carte, când te *afunzi*

într-un anumit fel în roman și în lumea sa. Aceasta este o ficțiune contemporană despre fiul a doi creatori de pe YouTube, care își dă părinții în judecată pentru încălcarea intimității. Încă își amintește momentul când a deschis plicul, a citit prima frază și s-a gândit: *Da*.

— Vreau să fac un contract pe două cărți, dar nu mi-a trimis încă vre o idee nouă.

— Hm. Ai nevoie numai de o prezentare de o frază și asta se poate schimba. Acum însă, o ședință de criză, zice Stuart, verificându-și ceasul. Un autor a înnebunit.

Cam ia câțiva biscuiți la biroul ei și vede cu coada ochiului mai multe mesaje de la Libby, care încep cu *Tortul m-a trădat*.

Dă la o parte suportul de pahar cu sloganul „Energia personajului principal”, conștientă dintr-odată de propria problemă și deschide laptopul. Nu îl oprește niciodată și momentan are douăzeci și cinci de ferestre deschise, aproape toate căutări pe Google.

Copilul nu mănâncă tot.

Cum să nu te mai ciondănești cu soțul.

Ar trebui să fie într-o stare mai bună zona mea pelviană?

Își verifică e-mailul. Încă nu există nicio ofertă inițială, cu o sumă nebună de șapte cifre pentru cartea lui Adam. Apoi verifică telefonul. Nimic de la Luke. Ar trebui să îl sune din nou sau...?

Cam nu știe de unde să înceapă. Își simte creierul prea plin. Întâlniri, expedieri, romane gata să fie publicate. E un termen pentru asta de care a auzit de curând: *fisselig*. Un cuvânt german care înseamnă „tulburat până la incompetență.”

Aseară abuza de prăjituri Jaffa împreună cu Luke – care, nu se știe cum, niciodată nu pune vreun gram pe

el –, întinși pe cuvertură. I se plângea de, ei bine, de toate, practic. Că Polly nu se întarcă sau nu doarme bine. Că nu știe cum o să poată să lucreze în condițiile astea. Că se simțea ca o ratată în cele mai multe dintre zile. Chestii pe care Cam le-ar mărturisi doar în miez de noapte, și doar lui, persoana care nu o judecă niciodată. Luke a ascultat-o și i-a oferit și mai multe Jaffa, fără să-i sugereze nimic, dar ea nu avea nevoie de sfaturi, ci doar de el.

— Simt lucrurile – nu știu, ca și cum nu devin mai ușoare.

— Pălăvrăgim și mâncam prăjituri Jaffa, îi răspunsesese el, plimbându-și mâna prin păr, peste mica cicatrice de pe frunte pe care o căpătase căzând de pe bicicletă, în copilărie. Mie mi se pare OK.

— Mâncăm atât de nesănătos.

— Junk-food-ul este singura noastră apărare, spusese Luke. Nu mă lăsa fără plăceri în viață. Uite, când te întorci la muncă, ce-ar fi să iei în fiecare săptămână o seară de pauză de la îndatoririle de mămică? O culc eu. Tu ieși și fă ceva, cu Libby? Holly? Un bar. Un film.

Cam se strâmbase, deși aprecia gestul. Ieșirea în lume i se potriveau lui Luke, nu ei.

— Mie îmi place să mă bag în pat cu o carte, zisese ea, neconvingătoare, dar acesta era adevărul.

Un roman, hârtia aspră sub buricele degetelor. O lumânare. Pijamale și cearșafuri proaspăt spălate. Maternitatea, pentru introvertiți, este mai grea în mod special, rutele obișnuite de evadare nu sunt disponibile, un gând care o făcea pe Cam să se simtă deseori vinovată, dar care, cu toate acestea, era adevărat.

— Asta faci în fiecare noapte, aplecându-se să o atingă pe umăr cu afecțiune.

— Știu. Știu că sunt jalnică.

— Toată lumea are nevoie de o pauză. Tu ai nevoie de... spațiu.

Expresia lui a devenit mai serioasă.

— Cam, dacă te îneci vreodată... strigi? Iar eu te voi salva, bine?

Ea încuviințase din cap, recunoscătoare că s-a căsătorit cu un bărbat căruia îi putea spune orice, dar acum se gândește la prima afirmație.

Toată lumea are nevoie de o pauză. Era ceva întu-necat în asta, nu? *Acesta* este modul prin care Luke își obține pauza?

De fapt, a fost cumva mai țăfnos în ultima vreme? Cam cântărește această idee, încercând să nu o ia în direcția asta. Poate. L-a auzit scoțând un oftat lung și iritat noaptea trecută când Polly s-a trezit; a pășit apăsător când s-a dat jos din pat. Când s-a întors, și ea a întrebat ce dorea Polly, el a ignorat-o, uitându-se la telefon, cu obrazul strâns. Nu îi era deloc caracteristic: de-asta și-a amintit Cam.

Nu, dar au fost la o nuntă săptămâna trecută, și acolo el fusese în regulă, nu? Reveniseră la vechea lor dinamică. O trăsese pe ringul de dans, chiar dacă ea refuzase categoric.

— Protestezi, a zis el, dar dansezi atât de bine cu mine.

Îl ademenise să meargă acasă la miezul nopții; el răsese când a văzut că își adusese în poșetă o pereche de papuci pe care să îi poarte în taxi pe drumul către casă.

Doamne, nu se poate concentra. Cartea de trimis, prima zi întregă cu Polly departe de ea și absența lui Luke. Toate acestea o fac pe Cam să aibă tendința stranie, dar familiară, să verifice și să verifice și iar să verifice. E-mailuri, aplicația creșei, poziția autorilor în topul Kindle. Orice.

Vine ceva de la Adam.

Adam@amazingadam.com

21 iunie la 9:23

Re: A doua idee

Nu, încă nu am nicio idee pentru al doilea roman. Cât de urgent este?

Am ca rezervă o chestie în genul cine-a-făcut-o, într-un mic orășel.

Cam își ascunde o strămbătură și îi spune să continue să se gândească, sperând ca el va înțelege mesajul subtil.

Apucă telefonul și încearcă să-l sune din nou pe Luke: „Bine ați venit la serviciul de mesagerie Vodafone.”

Îi trimite alt mesaj: *Am mâncat la birou o groază de biscuiți și prăjituri Jaffa!*

De data aceasta, trimite mesajul pe WhatsApp, și urmărește dacă a fost livrat.

Luke și Cam s-au întâlnit acum patru ani, când el a venit la ea la birou. Un ziarist care fusese scriitorul din umbră pentru o biografie de succes a unui manager de echipă din Premier League: el i-a trimis managerului un mesaj privat în social media (ca un pariu între băieți, după cum i-a mărturisit mai târziu), iar acesta, spre surprinderea lui, a răspuns afirmativ. Lui Cam i-a plăcut mai mult decât s-ar fi așteptat. Scriitura lui Luke era directă, transparentă, nu își propunea să fie altceva decât era: pură distracție.

Cam se oferise să îl reprezinte. El răspunsese cu un singur cuvânt: *Rahat!* O făcuse să zâmbească. Îi plăcea limba în toate formele ei, și o înjurătură corect plasată era excelentă.

Ea vânduse biografia la Penguin Random House. Următorul lui contract a presupus autobiografia unui cantautor pe care îl reprezenta agenția ei și, după asta,